

ster har udtalt i Aften, ingen politiske Ben var i Forslaget, skulde man synes, at vi uden Vanskelighed maatte kunne have naaet et Resultat paa dette Omraade. Som bekendt, er det ikke sket. Der er nu snart forløbet 10 Aar, siden Forslaget første Gang blev forelagt, og det er jo muligt, at vi endnu staa temmelig fjernt fra Maalet. Naar vi spørge, hvad Grunden dertil kan være, er det vel den, som er bleven nævnt saavel af den højtærede Landbrugsminister som af Flertallet af Tingets Medlemmer, at Fiskeriinteresserne ere saa saare forskellige paa de forskellige Egne. Jeg har den Fordel at være temmelig godt kendt paa to Egne her i Landet, dels paa min Fødeegn, dels paa den Egn, hvor jeg nu bor, og som jeg har den Ære at repræsentere som Folketingsmand. I Odsherred, hvor jeg er født, ere Fiskeriforholdene helt forskellige fra Fiskeriforholdene paa den Halvø mellem Mariagerfjord og Limfjorden, hvor jeg nu bor. Saaledes antager jeg, det gaar næsten over hele Landet, at Fiskeriet i een Egn drives paa een Maade, i en anden paa en helt anden. Resultatet bliver, at naar de forskellige Repræsentanter skulle varetage deres Egns Fiskeriinteresser — og det bør de dog gøre, i den Henseende mener jeg, at Fiskernes sagkyndiges Indsigt maa sættes lidt højere end vor egen, idet mange af os staa mer eller mindre fremmede for Fiskeri — maa Anskuelserne blive en hel Del divergerende. Det er derfor endnu min personlige Mening, hvad jeg udtalte for ca. 9 Aar siden, at vi komme bedst igennem ved at give saa lidt som muligt i Loven og saa meget som muligt ved Vedtægt. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor det ikke skulde kunne lade sig gøre at oprette Fiskeriforeninger eller Fiskeridistrikter, hvad man vil kalde dem, saavel ved de aabne Kyster som ved Bugter, Fjorde og Vige, og for saa vidt de alle Vegne oprettes med Fiskerifogeder og Bestyrelser, maa der kunne laves Vedtægter, som i nogen Grad kunne tilfredsstille det store Flertal af Fiskere paa de forskellige Egne.

Først og fremmest vil jeg altsaa gøre den Henstilling til Udvalget, om der ikke mellem 2den og 3die Behandling paa flere væsentlige Punkter kunde indsættes en Bestemmelse om, at Fiskerne i de forskellige Fiskeridistrikter havde Lov til at træffe Bestemmelser, som afvege fra Lovens Bestemmelser, for saa vidt de vedkommende selv fandt det tilraadeligt og hensigtsmæssigt for deres Egn. Dette mener jeg for det første kunde være Tilfældet overfor det første Ændringsforslag, som vi ved

denne Lejlighed komme til at stemme om, og som angaar Bundgarnsstaderne. Medens det i de tidligere Aar særlig har været Aalegaardsretten, der har været Brændpunktet for Forhandlingen, skal det, efter hvad jeg hører, i Vinter for en stor Del have været Bundgarnsretten i Bundgarnsstaderne. Det er ogsaa nok muligt, at det er et meget betydningsfuldt Spørgsmaal. Hvad der nu vil være det afgørende for hvert enkelt Medlem, er, om man finder, at den af Flertallet eller den af Mindretallet stillede Ændring i nogen Grad løser Opgaven til Fiskernes Tilfredsstillelse, Jeg er naturligvis ikke blot tilbøjelig til, men belavet paa at stemme for Flertallets Ændringsforslag, men jeg er ikke saa vis paa, at det fuldt ud tilfredsstiller Fiskerne. Vel tror jeg, at det er nogen Overdrivelse, naar det fra anden Side er blevet sagt, at det af Flertallet stillede Ændringsforslag kan føre til et Monopol for nogle Fiskere, et Eneretsherredømme for enkelte, som kan blive ved at gaa i Arv fra Slægt til Slægt. Det tror jeg nu just ikke; i alt Fald er det klart, at i Kraft af Loven kan Faderen ikke til Sønnen eller en anden overdrage Fiskeretten. Paa den anden Side er det muligt, at det i Praksis vil udvikle sig saaledes, at man paa en eller anden Maade kan komme til at afstaa Retten til sin Eftermand, ganske vist ikke i Kraft af Loven, men i Ly af den. Mindretallets Ændringsforslag kunde jo ved første Øjekast se ret tiltalende ud, thi det rammer i alt Fald en Pæl gennem den Anskuelse, at Retten saaledes kan overdrages til næste Mand, men det kan ganske vist faa den skæbnesvangre Følge, at naar en Mand anskaffer sig eller 2—3 fattige Fiskere, som det ofte sker, slaa sig sammen om at anskaffe et Bundgarn, hvad der ikke er nogen billig Historie, og dette Bundgarn er afpasset til en Fiskeplads og slet ikke egner sig til at sættes ud maaske endogsaa kun i 2—300 Favnes Afstand fra det Sted, det er bestemt til, de saa skulde kunne blive overrumplede af en anden Fisker eller maaske Ikke-Fisker, som ogsaa havde faaet fat i et Bundgarn og kom paa deres Plads, hvorved deres Garn næsten vilde blive værdiløst. Det er alligevel haardt nok. Det er netop det, jeg er bange for, og hvorfor jeg ikke har turdet gaa med til Mindretallets Ændring, skønt den paa Overfladen synes at være det mest tiltalende. Men det, jeg mente, var, om der ikke, naar nu Flertallets Ændring bliver vedtagen, hvad den forhaabentlig gør, og jeg tror ogsaa, det er rig-